Bernabeu între Gento și Munoz

Santiago Bernabeu: 50 de ani la REAL MADRID

V-am prezentat în coloanele noastre tot felul de figuri sau portrete: de jucători mari, de echipe celebre de arbitri renumiți, de stadioane grandioase... E cazul să vă înfățișăm acum și un conducător de club. La fel de celebru, poate, ca **Pele, Di Stefano, Bobby Charlton sau Manchester United, Benfica, F. C. Santos sau Otto Gloria, Matt Busby, Feola...** Îl numim: **Santiago Bernabeu** — cunoscutul **„Don Santiago"** — cel care se confundă aproape **cu Real Madrid.** Și nu s-ar putea altfel: de 25 de ani este președintele clubului madrilen, după ce alți 25 de ani l-a petrecut aici ca jucător, căpitan de echipă și membru în conducere. Prezentîndu-vă, prin intermediul unor reproduceri dintr-un interviu acordat revistei pariziene „France Football", pe acest reputat conducător de club, modul său de a gîndi și privi problemele sale intime de club și ale fotbalului în general, poate vom reuși să vă facem să înțelegeți fenomenul unic în lume care este Real Madrid, de 13 ori prezent în „C.C.E." și de 6 ori cîștigător al cupei.

ECHIPA TUTUROR (Despre Real)

„Real face să bată inima poporului. Insist asupra acestui cuvînt. Real n-are regal decît numele. Cei care-l fac să trăiască și cei care l-au făcut să renască, după război, sînt oamenii de pe stradă: funcționari și muncitori, cei care n-au decît cîțiva pesetas în buzunar, Bogații își desfac greu punga; trebuie rugați, trebuie să li se ofere ceva în schimb. Oamenii simpli răspund imediat. Iată două fapte semnificative. Real trebuia să mărească la 60.000 locuri capacitatea stadionului, dar n-avea mijloace. Am solicitat băncile: mi s-au închis ușile în nas. Atunci le-am cerut să organizeze o subscripție publică. Au obiectat, dar au acceptat. Rezultatul: în două ore, 40 milioane pesetas, ieșite din buzunarul oamenilor simpli, erau în casa Realului! Stadionul l-am mai mărit odată, grație aceleiași operațiuni. În acea perioadă am zărit la coadă în fața unei bănci pe un bătrîn de 80 de ani pe care l-am întrebat ce face acolo. Mi-a răspuns simplu: „Nu vreau să mor fără să-l fi ajutat pe Don Santiago". Acesta este Real Madrid. Inimile acestea generoase accentuează caracterul popular al clubului".

JUCĂTORUL ESTE ÎNTÎI OM...

„...un fotbalist de la Real este mai întîi spaniol. Trebuie să-l miști prin cuvinte adevărate, nu prin fraze goale. Niciodată nu trebuie să-i lași impresia repetării. N-am spus niciodată jucătorilor: „Azi este un meci important, trebuie să-l cîștigăm". Este banal. Jucătorii aud dar nu ascultă. Eu citesc pe chipurile lor. Un om poate să trișeze, dar niciodată cînd privește în ochii lor. Citeodată îmi vine cîte o idee. Dar singurul fapt că sesizez oarecare neliniște în expresia unui jucător mă face s-o schimb. Caut altceva și găsesc. În 13 ani am povestit multe, dar cu convingerea că a interesat pe toți jucătorii mei. Am fost entuziast, patetic, oportunist, sever, indulgent, ironic, surprinzător".

DESPRE PROFESIONIȘTI

„Cel care face cel mai mult pentru amatorism este profesionistul. Trebuie respectat atunci cînd își face total meseria. El redevine amator în spirit din momentul în care nu se mai gîndește la bani. În toate profesiunile există dorința banilor. Nu poate fi evitată. Miracolul Realului este că a făcut-o să dispară aproape. Sînt jucători la Real care primesc lunar mult mai puțin decît titularii din divizia a II-a. Și totuși, i-ați văzut cum joacă pe teren!"

DESPRE FAIR-PLAY ȘI ARBITRI

„O definiție a fair-playului? Dacă vreți este a vedea pe Real amuzîndu-se cînd adversarii săi joacă mai bine și pe adversarii săi amuzîndu-se la rîndul lor cînd Real îi domină. Presa are multă influență în materie de fair-play. Ea este prinsă între două focuri. Pentru a interesa cititorii și pentru a vinde ziarul trebuie creată pasiunea. Or, pasiunea antrenează jocul dur. Eu n-am găsit încă soluția. Dar, în fotbalul actual, rolul arbitrilor este din ce în ce mai criticabil. Pot să vă spun chiar că arbitrii vor termina prin a ucide fotbalul. Publicul a devenit al 12-lea adversar datorită unui om îmbrăcat în negru care fluieră tot timpul. În adevăr, fotbalul a ajuns să fie jucat de 11 contra 40.000, căci arbitrul este totdeauna influențat de public. Și dacă nu este, e vorba de bravadă. Real este victima acestei reacții. Arbitrii din peninsula noastră manifestă o răutăcioasă plăcere refuzîndu-ne penalti după penalti spunînd: „uite, nu ne este frică de Real".

...ȘI DESPRE DI STEFANO

„Exemplul lui Di Stefano mă face să mă gîndesc din nou la faptul că important în viață este să știi cînd și cum să încheie. De la plecarea sa de la Real l-am revăzut o singură dată. Am schimbat cîteva cuvinte banale și atît. Alfredo este un om foarte susceptibil; chiar și curentul de aer îl rănește..."

DEOSEBITELE ITINERARII ALE LUI VALCAREGGI ȘI BOȘKOV...

REFLECȚII DESPRE SELECȚIONERI

O problemă care nu se va epuiza niciodată fiindcă rămîne totdeauna în suspensie: selecția. Chiar o echipă cu rezultate excelente, ridică — din chiar momentul terminării unui joc — semne de întrebare pentru meciul care urmează. În centrul acestor vești nice discuții, selecționerii. Că ei trebuie să facă față celor mai diverse, mai deosebite situații — în funcție de ceea ce le oferă sau nu fotbalul din țara respectivă — o dovedesc și deosebitele itinerarii ale selecționerilor Italiei și Bulgariei.

Valcareggi: PIESE MUTATE PE TABLA DE ȘAH A REPREZENTATIVEI

Liniștitul antrenor din Florența a învățat, probabil, ceva din fantastica aventură a lui Edmundo Fabbri, la CM 1966, dar nu-i mai puțin adevărat că însăși firea lui determină sistemul său de a face selecționarea. Valcareggi se limitează la a lua cele mai bune, mai active piese de șah de pe tablele mai mici — cluburile — și a le da absolut același rol — pe tabla mai mare — națională. Să urmărim drumul lui pentru alcătuirea reprezentativei prezentată la Sofia, un unsprezece care — ce rar lucru! — a întrunit sufragiile specialiștilor și comentatorilor. Lui **Albertosi** — cel mai experimentat dintre portarii în formă ai Italiei i l-a adăugat pe Vieri, impus de ultimele etape ale campionatului. Pentru „libero" existau doi cerți candidați: **Picchi** și **Castano.** L-a ales pe primul, întîi pentru rutina lui, al doilea fiindcă juventistul nu manifesta o formă fizică acceptabilă. **Burgnich, Bercellino** și **Facchetti** au alcătuit linia de fund în virtutea formei și a constanței. A rămas pe tuse **Guarneri** și a jucat **Bercellino,** din acest considerent, dar și pentru acela că jucătorul lui Juventus se pretează mai bine marcajului om la om aplicat lui **Asparuhov. Bertini** și **Juliano** dominaseră plutonul mijlocașilor din campionat iar atacul a reprezentat o reunire a celor mai sigure și mai în formă valori ale campionatului. **Prati,** debutant, a fost selecționat de Valcareggi dintr-un motiv fortuit — accidentarea lui **Riva,** produsă în preajma partidei de la Sofia. Nici un gest de risc, nici o aventură în alcătuirea națională. Prudența, legea care îl conduce pe Valcareggi — adeptul selecționării numai pe criteriul formei — este favorizată, în cazul nostru, de împrejurarea că fotbalul italian beneficiază de valori fotbalistice reale.

Boșkov: GREFE PE O OPERAȚIE DEFINITIV REUȘITĂ

Doctorul în chimie **Ștefan Boșkov,** continuă la cîrma reprezentativei bulgare o construcție realizată în bună parte de cehoslovacul **Vytlacil. Șalamanov, Gaganelov, Penev, Zecev, Asparuhov, Iakimov, Kotkov** sînt osatura unei reprezentative creată cu peste patru ani în urmă în această formă.

Blondul fost mijlocaș al națională Bulgariei grefează pe organismul destul de viguros al formației de mai vechi internaționali elemente ale tinereții — un **Dermendjiev,** un **Popov,** un **Jekov,** un **Mitkov,** un **Kolev II.** Reprezentativa bulgară, spre deosebire de aceea italiană, nu este construită pe durata unei singure săptămîni de antrenamente comune din jucătorii strict furnizați de criteriul formă și valoare. Ea a fost reunită cu regularitate, a efectuat săptămîni de-a rîndul, în lunile de iarnă, pregătiri comune, a jucat în Turcia, cu echipe austriece, a evoluat la Belgrad. Se poate vorbi aici de un club al echipei reprezentative. Baza selecționării, la Boșkov, o reprezintă nucleul de internaționali verificați. Chiar și o scădere de formă a unuia dintre acești pioni de bază este trecută cu vederea, ceea ce cîntărește fiind statele acestui bloc rutinat în echipa națională. Cu totul alte principii de cît ale liniștitului Valcareggi. Selecționeri și selecționeri...

EF. I.

CAMPIOANA AFRICII: CONGO KINSHASA

Foarte curînd reprezentativa Congo Kinshasa va fi pusă în situația de a-și apăra titlul de campioană a Africii, cucerit la începutul anului în Etiopia. Va începe ediția a VII-a a Cupei Africii inter-țări, la care s-au înscris 23 de țări. Turneul final va avea loc în R.A.U.

Aici va încerca să-și păstreze titlul cucerit Congo Kinshasa, a cărei echipă o prezentăm în fotografie și în ale cărei rînduri activează jucători de mare talent, printre care portarul Kassadi **(ultimul din dreapta, în picioare) sau atacantul Kidoumo (primul din stînga, jos), toți apreciați elogios de specialiștii europeni prezenți la jocuri.**

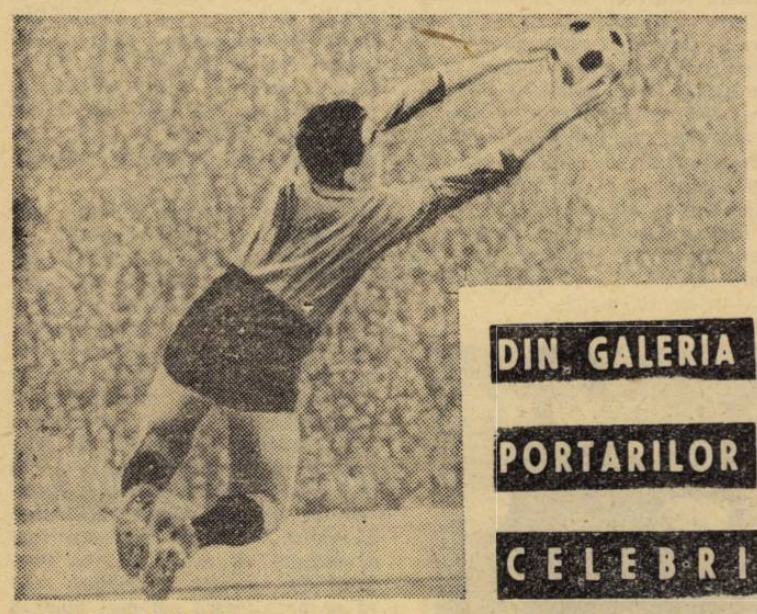

DIN GALERIA PORTARILOR CELEBRI

PAVLOVICI—„Pantera Ripensiei"

Îl revăd pe Pavlovici după aproape 20 de ani. A albit complet dar ochii săi trădează aceeași agerime și vioiciune tinerească din vremea cînd ripensiștii știau că poarta lor se află în mîini bune și că adversarii vor trece cu greu de ultima „barieră". unde veghea „pantera"...

Privesc mîinile lui Pavlovici. Sînt neobișnuit de mari, cu degete lungi, noduroase. De aceste mîini enorme s-au izbit sute de mii de baloane, aceste mîini agile s-au avîntat, temerare, scoțînd mingile din picioarele adversarilor, la cîțiva metri de poartă. Aceste mîini n-au fost cruțate niciodată. Uneori degetele s-au îndoit sub presiunea șuturilor, alteori crampoane necruțătoare au călcat peste ele, gata să le strivească...

...Și iată acum, la vremea zăpezilor pe la tîmple, tot aceste mîini lungi, osoase, pline de cicatrice, îngrijind cu duioșie și dragoste, brazdele firave de flori din curte, crengile înmugurite ale pomilor și, mai ales, porumbeii — „escadrila cu pene" — care în aceste zile execută „zboruri de probă" prin livada din cartierul Mehala, adunînd în gunguritul lor, parcă, neasemuitul freamăt al primăverii...

N-AM VRUT SĂ MĂ FAC PORTAR...

Spunînd aceste cuvinte, Pavlovici, privește de pe bancă spre zarzărul înflorit ca și cum dincolo de ramurile lui ar zări ca într-o oglindă, îndepărtata tinerețe. „Eram centru-înaintaș la echipa «Dacia» din Mehala, continuă el, și îmi dădeam seama că nu există pacoste mai mare într-o echipă decît să fii portar... E postul cel mai greu. Nu te miști. Stai în poartă și privești. Și apoi cînd vine iureșul peste tine, deodată intri în alarmă. Și, bineînțeles, cînd iese gol, toate se sparg în capul tău. Nu mai vorbesc de riscul că poți fi lovit, călcat în picioare în învălmășeală și alte bucluceri. Toate astea la un loc, mă făceau să mă gîndesc cu groază la postul de portar.

Dar într-o zi portarul de la Dacia a fost rănit și antrenorul nostru, Sambrec, jucător la Chinezul, mi-a strigat: «Pavlovici, i-ai locul în poartă». — Alegeți pe altul, *am ripostat eu.* «Treci în poartă, altfel ieși din echipă», *dictă Sambrec autoritar, și m-am conformat imediat.*

După meci, Sambrec a venit la mine și mi-a spus c-am apărat foarte bine. Apoi uitîndu-se la mîinile mele mari — niciodată nu găseam mănuși pe măsura mea — a adăugat: «Cu mîinile astea iese un portar fain din tine». *Din acel moment, Sambrec nu s-a lăsat pînă n-a făcut portar din mine. Rămînea după antrenamente și-mi trăgea la poartă pînă cădeam lat de oboseală. Noi nu aveam gazon, atunci. Jucam pe terenuri tari ca piatra, neîngrijite, cu gropi și pietriș. Cu toate astea, plonjam fără să mă menajez, căci, încet-încet, prinsesem dragoste de acest post pe care-l detestam la început. Îmi dădeam seama că portarul are răspunderea cea mai mare într-o echipă, că, mai ales cînd două formații sînt de forțe egale, el poate decide soarta meciului.*

Dar pentru asta trebuie curaj, agerime, plasament, agilitate, calm și siguranță. Și toate astea se învață. Cu răbdare, cu migală, cu multă muncă și perseverență... Eforturile mele s-au triplat. Voiam să fiu un portar de nădejde. Ca Zombory de la Ripensia... Eh, Ripensia... Voi ajunge eu oare în echipă vreodată?

...DAR S-A ACCIDENTAT ZOMBORY...

Și acesta a fost marele meu noroc. Cineva îi vorbise d-rului Lazăr de mine și el m-a chemat la «Ripi». Am debutat la București, într-un meci cu Juventus. Am învins cu 3—0. Am apărat destul de bine, și un penalty, iar cînd Hocksary m-a bătut pe spate protector, am înțeles că de acum aveam asigurată viza de intrare în marea familie a «Ripensiei». După trei meciuri la «Ripi» am fost selecționat în echipa națională pentru Balcaniada de la București. Și-apoi, de încă 25 de ori!

— Care crezi că a fost cel mai bun joc din carieră?

— Cel mai bun joc? Ei, cu jocul ăsta e o întreagă poveste. Pavlovici aprinde iar o țigară și apoi continuă: Uite, cînd apuci să intri pe «orbită» în fotbal, apoi să știi că toata lumea te ia în brațe, toți te răsfață și te alintă în fel și chip. Așa se întîmpla și cu noi „ripensiștii". Toată Timișoara ne iubea. Oriunde mergeam ne simțeam înconjurați de stima și dragostea orașului. Noi devenisem la un moment dat invincibili pe teren propriu. Ei

(Continuare în pag. 10-a)